

Истинно Православната Църква пред лицето на икуменическата ерес

Догматически и канонически въпроси

- А. Основни еклесиологични принципи**
- Б. Икуменизмът: синкретична всеерес**
- В. Сергианството: подправяне на каноничността**
- Г. Така нареченото официално православие**
- Д. Истинно Православната Църква**
- Е. Възвръщане към истинното Православие**
- Ж. Към свикването на Разширен събор на
Истинно Православната Църква**

Март 2014 г.

**Текст, съставен от
Гръцката, Румънската и Руската Задгранична
истинно православни църкви**

ИСТИННО ПРАВОСЛАВНАТА ЦЪРКВА

ПРЕД ЛИЦЕТО НА ИКУМЕНИЧЕСКАТА ЕРЕС¹

Догматически и канонически въпроси

А. Основни еклесиологични принципи

От изминалия двадесети век насам **Истинно Православната Църква** се бори твърдо и изповеднически срещу еклесиологичната ерес на **икуменизма**, както и срещу произлязлата от него **календарна реформа**, но и като цяло – срещу **догматическия синкретизъм**, който, культивирайки последователно и планомерно, многообразно и противоевангелски на **междухристиянско и междурелигиозно равнище** връзката, съвместното съществуване, смесването и сътрудничеството между Истина и лъжа, Светлина и мрак, Църква и ерес, има за цел изграждането на една **нова същност**, т. е. на общност без еднаквост във вярата, [на] така наричаното *тяло от вярващи*.

* * *

• В своята изповедническа борба **Истинно Православната Църква** е прилагала и продължава да приема и прилага следните **основни принципи** на православната еклесиология:

1. Главният критерий за членство в Христовата Църква е „**правилното и спасително изповядване на вярата**” (св. Максим Изповедник), т. е. **истинската, точна и нереформирана православна вяра**, на който „камък” (**правилното изповядване**) Господ е съзидал Своята света Църква.

2. Този критерий важи както за отделни вярващи лица, така и за цели поместни църкви.

3. Католичността (съборността) на Христовата Църква – винаги във връзка с нейната **единственост, святост и апостоличност** – е *качествено и вътрешно*, а не *количествено и външно* нейно свойство; това е нейната основна отличителна черта, която изразява, от една страна, *целостта и пълнотата* на проповядваната от нея Истина, независимо от нейните [на Църквата] демографски и географски измерения, а от друга страна, *автентичността и пълнотата* на средствата, които тя предоставя за изцелението и обожението на грехопадналата човешка природа.

4. Именно върху базата на това **правилно изповядване** се основава **светотайнското**

¹ Преводът на български език е направен от официалния гръцки (оригинален) документ, чийто език е катаревуса (архаизирана форма на новогръцкия език) – <http://www.hsir.org/pdfs/2014/03/22/20140322aCommonEcclesiology15%20Folder/20140322aCommonEcclesiologyPROTOTYPE-TELIKO.pdf> Консултиран е преводът на димотики (съвременната фаза от развитието на гръцкия език) - <http://www.hsir.org/pdfs/2014/06/10/20140610bCommonEcclesiologyApodosisTELIKO12-6-2014.pdf>, а също и английският превод на документа – <http://www.synodinresistance.org/pdfs/2014/03/22/E20140322aCommonEcclesiology15/E20140322aCommonEcclesiology15.pdf> Думите в квадратни скоби [] са добавени от преводача, за да се предаде по-ясно на български език смисълът на съответното словосъчетание или изречение. *Бел. прев.*

общение на вяращите с Христос и помежду им **като завършек** на съществуващото единство във вярата, като цел и край, а не като средство за постигане на това единство, т. е. **на първо място е единството в правилното изповядване [на вярата], а подир него следва и общението в Тайнствата.**

5. Всички благочестиви християни, които имат **православно изповядване [на вярата]**, за да бъдат живи членове на Църквата, трябва да пребъдват на всяка цена в **светотайнско общение** помежду си, тъй като **общението във Вярата и общението в Тайнствата** – когато те са неразривно свързани в живота на вяращите – съставят и установяват **едното и единствено Тяло Христово.**

6. Непоклатимото **пребъждане в правилното изповядване [на вярата]**, както и **защитаването** му на всяка цена, е въпрос **от най-висока сотириологична важност**; затова и нашите свети отци са изповядвали и защитавали смело с думи, с дела и с кръвта си нашата света православна вяра, като са вършели това от името на Православната Католична (Съборна) Църква и в името на самото ѝ съществуване.

7. Всички, които проповядват или постъпват противно на **правилното изповядване [на вярата]**, като еретици, се отделят от **Истината на Вярата** и отпадат от **общение** с Православната Католична Църква, били те отделни лица или общности, дори ако [последните] продължат да функционират *формално-институционално* като мними църкви и да се наричат такива:

- **„Тези, които не принадлежат на Истината, не принадлежат и на Църквата Христова; и това е така толкова повече, колкото те биха лъгали относно самите себе си, като се наричат или се наричат едни други свещени пастири и архипастири; защото [ние сме научени, че] християнството се отличава не по това, което се вижда отвън, а посредством истинска и точна вяра”** (св. Григорий Палама).

8. Единството на Църквата в Истината на Вярата и в светотайнското общение, дарувано свише от Отца, чрез Сина, в Светия Дух, е несъмнено христоцентрично и евхаристийно; то се преживява опитно като *непрекъсваема във времето среща и съвместно служение в пространството и времето „с всички светци”*, тъй като има за свой **гарант православен епископ**, който да бъде – по Божия благодат – **носител** на „преданието на Истината” (Св. Ириней Лионски).

9. Всеки **православен епископ** като „съобщник в нравите и наследник на престоли-те” на светите апостоли, като **отец** на евхаристийното събрание, като **преподаващ** Евангелието на истината и като **служител** на любовта в истината е *образ и място на Христовото присъствие („εις τόπον καὶ τόπον Χριστοῦ”)*, следователно той **въплъщава, изразява и охранява непрекъсваемата във времето католичност** на Църквата, т. е. нейното единство с Христос, а същевременно и **единството ѝ в Христос** с всички поместни църкви, които са съществували, съществуват и ще съществуват като едното Тяло Христово.

- „А какво означава ‘едно тяло’? Всички вяращи във вселената – и **сегашни**, и **отминали [отвъд]**, и **бъдещи**” (Св. Йоан Златоуст).

10. Всеки епископ, който проповядва „ерес публично” и „с открита глава” и преподава „друго благовестие освен това, което сме приели”, или се намира в **синкретично общение с инославни или иноверни**, вършейки това упорито и постоянно, става „**лъже-епископ**” и „**лъжеучител**” (15-то правило на Двукратния събор); а намиращите се в общение с него епископи, които проявяват безразличие или търпимост, или приемат неговите убеждения и тяхното заявяване на дело, „**погиват заедно с него**” (св. Теодор Студит), като по този начин престават да бъдат **канонични** и да **пребъдват в общение [с Църквата]**, тъй като **католичността** на Църквата, нейното **единство** и автентичното **апостолско приемство**, които гарантират със сигурност **каноничността** и **пребъждането на епископа в общение [с Църквата]**, се основават, произтичат и охраняват от „**правилното и спасително изповядване на вярата**”.

Б. Икуменизмът – синкретична всеерес

1. Икуменизмът като богословско понятие, като организирано социално движение и като религиозна практика е и представлява най-голямата ерес на всички времена и **най-обхватната всеерес**; ерес на ересите и **всеерес на всеересите**; амнистия на всички ереси, **действително и наистина всеерес**, най-подлият противник на поместните православни църкви, както и най-опасният враг на спасението на човека в Христос, тъй като в неговите синкретични граници не е възможно да съществуват **в неразривно сотириологично единство истината и животът в Христос**.

2. Икуменизмът произлезе от протестантския свят (XIX в. и насетне) и **подхранва релативизирането на истината, живота и спасението в Христос, отричайки по същина католичността и единствеността на Църквата**, тъй като в основата му лежат измамната теория за „невидимата църква” с неясни граници, чиито членове уж могат да принадлежат към различни „изповедания”, а също и нейната разновидност – тъй наречената „теория на клоновете”, според която различните християнски „изповедания” са уж клони от едно и също дърво на Църквата, като всеки клон притежава част от истината и така те заедно съставят уж *цялата Църква*.

3. Въпреки разнообразието от теории, които е създал икуменизмът, негова **главна цел е култивирането на едно синкретично съвместно съществуване и сътрудничество**, но и – освен това – **сливане** първоначално на всички християнски общности (**междухристиянски икуменизъм**), а по-нататък и на всички религии (**междурелигиозен икуменизъм**), т. е. (култивирането) на един противоевангелски процес, който неизбежно ще доведе до установяването на едно *тяло от вярващи*, на един вид **всерелигия**, която предварително ще подготви почвата за идването на *изпитанието на последните времена*, т. е. на *епохата на „беззаконника” – антихриста*.

4. Поради своя синкретичен характер **икуменизмът е много близък до масонството**, което представя само себе си за *дружеско и толерантно спрямо ересите и религиите*, а на практика се оказва религия, дори всъщност свръхрелигия, **допринасяща пряко и косвено за напредъка [в осъществяването] на икуменическата мечта**, т. е. за създаването на **всеобхватна (идеологическа) платформа за всички догмати и религии**, в която (платформа) богооткровената Истина ще бъде напълно релативизирана и изравнена с всяка човешка и дяволска заблуда и суеверие.

5. Икуменизмът започва да напада Православната Католична Църква към края на XIX в. чрез синодалната енциклика на Константинополската патриаршия *„До Христовите църкви по целия свят”* от 1920 г. Тя представлява безспорно *„Учредителна харта на икуменизма”*, **който тя проповядва „с отворена глава”**, след като окачествява ересите на Запад и навсякъде другаде като уж *„почитани Християнски църкви”*, вече не *„като чужди и далечни”*, а като *„родствени и близки в Христа”* и *„сънаследници и съпричастни на Божието обетование в Христа”*, предлагайки при това като **първа стъпка за прилагането му[на икуменизма] употребата на нов календар за едновременно честване на празниците от православни и инославни**.

6. С прилагането на тази икуменическа енциклика и след противоканоничните решения на антиправославния Константинополски конгрес през 1923 г. **бива възприет по същество така нареченият Григориански календар като уж поправен Юлиански календар**, въпреки че още с появата си на Запад (1582 г.) той бива **порицан и осъден** като пагубно папско нововъведение от три всеправославни събора на Изток (1583, 1587 и 1593 г.). Тези решения **продължават да бъдат в сила и тегнат върху намиращите се в схизма обновленци**.

7. Календарната реформа, въведена през 1924 г. в Гръцката Църква, в Константинополската патриаршия и в Румънската Църква, а след това постепенно и в други поместни църкви, **влиза в противоречие с католичността на Православната Църква**, както по **начина** си на прилагане (едностранен и противоканоничен), така и по отношение на

целта си (икуменическо-синкретична), като по този начин нанася силен удар върху външния израз и проявление на едното Тяло на Църквата по света, които се осъществяват и чрез общия църковен календар.

8. Светата Православна Католична Църква е изразила чрез своя висш съборен авторитет твърдата си и непоклатима воля нейното единство да се изразява и чрез общо празнуване – от страна на всички християни – на най-великия от празниците, светата Пасха, като установила окончателно на Първия свети вселенски събор през 325 г. вечното пасхално правило, *деветнадесетгодишния пасхален цикъл*.

9. Този съборен акт, дълбоко **еклесиологичен и догматически** по своята същина, предпоставя като основа на така наречените *определения* за светата Пасха пролетното равноденствие; то, като фиксирана от Църквата дата, ще бъде оттук насетне, **по споразумение, датата 21 март** според употребявания по онова време Юлиански календар, който по този начин се установява като **църковен календар** и като ос на годишния цикъл на **православния празничен календар**; въз основа на него е било довършвано постепенно, чак до VI век, хармонизирането на календарите на поместните православни църкви, използвали [дотогава] различни *календарни системи*.

10. Светите отци от Първия Вселенски събор в Никея са **изразили боговъдъхновено, но и пророчески антисинкретичния дух на Църквата**: „*да не се празнува заедно с юдеите*”. А по-изчерпателното *да не се стремим да празнуваме заедно с еретиците* е запазило **външно-видимото единство на едното тяло на Църквата** и е поставило **границите между Истина и ерес** – в пълна **противоположност на осъдителната календарна реформа от 1924 г.**, която е имала за цел **празнуването заедно с инославните от всееретическите** папство и протестантство, за да **направи видимо уж съществуващото невидимо единство между тях и Православието**.

11. Православните икуменисти, и то най-крайните от тях, понесли пагубните последиствия от разяждащия синкретизъм, смятат, че едната света католична и апостолска Христова Църква **уж е загубила своята католичност** поради богословски и културни стълкновения и разделения; те предлагат и се стремят към нейното мнимо възстановяване **посредством компромисно обединение** на разделените страни – православни и еретици, което *уж ще възстанови евхаристийното общение* – **очевидно по образа на унията**, без, разбира се, общо изповядване на вярата. Други, по-умерени икуменисти, се задоволяват с причисляването на инославните към православните, говорейки „*за цялото тяло на Църквата*”, като че ли те (инославните) се намират в *границите* на Църквата. Те смятат, че **харизматичните и каноническите граници на Църквата** не съвпадат, като поддържат [идеята за] „разширената Църква” или „Църквата в по-широк или най-широк смисъл”, понеже *откриват* или *признават* съществуването на „Църкви”, „Божия благодат” и „спасение” дори **извън границите на Истината и на Истинно Православната Църква** (*ecclesia extra ecclesiam, extra muros*).

12. Участието на православни икуменисти в така наречения „Световен съвет на църквите” (от 1948 г. и насетне), както и в други икуменически организации, представлява на практика **отричане на Православната Църква като пълнота на Истината и спасението в Христос**, тъй като основна предпоставка за **организационно участие** в такива *междуконфесионални структури* е по същество, *макар и мълчаливото, отричане на съществуването на автентична църковна католичност днес, както и признаването на необходимостта от възстановяването на една мнимо автентична католичност, т. е. на необходимостта от едно мнимо повторно основаване на Църквата*.

13. В основата на тези антиправославни и съвсем **новопоявили се схващания** стоят така нареченото „*кръщелно богословие*”, **догматическият синкретизъм, премахването на „границите” на Църквата, признаването на „икуменическото братство”, теорията за „църквите сестри”, така нареченото „богословие на двата бели дроба”, теорията за „едната и разделена Църква”, „преодоляването на старата ересиология”, как-**

то и други различни заблуди, довели постепенно православните икуменисти до **отричането на еклесиологичната и сотириологична изключителност на Православната Църква, а при това и до съборното признаване на инославни общности и на техните тайнства**; [заблуди довели] до съвместни молитви с тях, и то на най-високо равнище, до преподаването им на Тайнства, до съвместно подписване на общи заявления и възвания за общо свидетелство с тях, както също и **до чувството за дълг за съвместно служение на света**, като уж **солидарно отговорни** (Православието и ереста) за неговото спасение.

14. Посредством всички тези неща **се е изопачило напълно понятието за евангелската любов**, упражнявана в Истината и чрез Истината; утвърдило се е едно дълбоко и все по-задълбочаващо се **синкретично общуване**; **в името на лъжлива икономия се поддържа обхватна и взаимодействена позиция по отношение на инославието**; получило се е **смесване на неща, които не могат да се смесят**; **появило се е едно действително съществуващо единство между икуменистите от всякакъв вид, едно тяло от вярващи**, разбира се, не в единствената истина на Православната Католична Църква, но въз основа на едно мъгляво *хуманистично виждане без никакво мисионерско измерение или призоваване на заблудените към покаяно завръщане в дома на Отца*, т. е. в едната, света, католична и апостолска Църква.

В. Сергианството – подправяне на каноничността

1. Друго сродно на икуменизма явление и движение, което също има еклесиологично измерение, е така нареченото **сергианство**. В нечуваните условия на гонение срещу Църквата в бившия Съветски съюз сергианството **предава** на безбожните и богоборни болшевики чрез посредничеството на падналия по пътя на компромисите Сергей Страгородски († 1944), първоначално Московски митрополит, а сетне и патриарх, един **наглед непокътнат църковен организъм с цел да го направи безволев инструмент в техните ръце в жестоката им борба срещу самата Църква** като носителка на пълнотата на Христовата истина.

2. **Сергианството е не само съветско явление**, тъй като нанася тежка вреда и върху поместните православни църкви от страните в Източна Европа, където след Втората световна война се установяват безбожни и антихристиянски комунистически режими.

3. Същността на **сергианството** е във възприемането на заблудението, че **измамата би могла да се използва уж като средство за запазване на Истината** и че **сътрудничеството с враговете и гонителите на Църквата уж бил начинът да бъде осигурено нейното оцеляване**; но на дело се е получило точно обратното: **сергианските епископи стават инструменти на безбожните комунисти**, за да [могат те да] упражняват контрол върху Църквата с цел нейното нравствено и духовно отслабване, [та чак] до окончателното ѝ разрушаване и унищожаване.

4. **В областта на еклесиологията сергианството изопачава напълно понятието за православна еклесиологична каноничност**, тъй като в *рамките на сергианството каноничността* всъщност бива откъсната от духа и Истината на автентичното каноническо предание на Църквата. По този начин каноничността се свежда до **формално нагаждане към легитимността**, което може да се използва с цел да се оправдае всяко беззаконие на управляващата йерархия; накрая, тази **привидна каноничност** се превръща в **административна техника** на **сергианската йерархия** за подчиняване на църковния народ, без значение на посоката, в която тази йерархия води вярващите.

5. След падането на антихристиянските режими към края на изминалия двадесети век **крайно тежкото еклесиологично отклонение на сергианството** в новите условия на политическа свобода **се запазва като наследство от миналото** и същевременно променя формата си.

6. Противощърковното **сергианство**, което отдавна е внедрило в същността си **свет-**

ския дух, безсъвестността, измамата и патологичното раболепие спрямо силните на този свят, **продължава да предава Църквата** вече не поради страх от репресии от страна на безбожните управляващи, но поради корисни и светски подбуди; под покривалото на уж *каноничността* **то продава свободата на Църквата** вече за да спечели [в замяна] приятелството на силните на тоя свят и естествено заради всички тясно свързани с това материални интереси и престижно социално положение.

7. В тази *видоизменена* форма днес вирусът на *сергианството* като *ново-сергианство* или *пост-сергианство*, а също и в други форми на държавен контрол над църквите, **поражава в известна степен голяма част от свещеноначалието на поместните официални православни църкви** по света, като по този начин допринася за **поощряването на светския и синкретичен икуменизъм** под покривалото на една лъжлива *каноничност*.

* * *

8. Вярващите – клир и народ, които имат **здрaво догматическо и каноническо съзнание**, са длъжни да **поддържат автентична светоотеческа позиция** спрямо явления и движения с *еклесиологично и сотириологично значение*, каквито са икуменизмът и *сергианството*, особено когато те се утвърждават системно и се разпространяват нашироко, дори и когато не се стремят винаги към ясен догматически израз, но въпреки това навлизат и се разпространяват в тялото на Църквата по подъл и разяждащ начин, т. е. възприемат се активно или се допускат пасивно от всички епископи на една или повече поместни църкви.

9. В такива случаи **същината на борбата** срещу тези противоевангелски, противоправославни и дегенеративни явления **не е единствено и само в една условна позиция в рамките на някаква мнима икономия**. **Налага се незабавно прекъсване на по-нататъшното църковно общение с епископ и свещеноначалие**, което въвежда – при това съборно – ереста в Църквата било като я проповядва, било като допринася за нейното разпространяване чрез мълчание, пасивност или безразличие (15 правило на Двукратния събор).

10. *Ограждането* от отпадналите пастири, които се определят вече като „лъжеепископи” и „лъжеучители”, е **належащо задължение** на истинно православните във време на ерес за запазване на **единствеността, единството и католичността** на Църквата, за изповедническо **свидетелство на вярата**, но и за мисионерски спасителен **призив за покаяние** към онези, които са се отклонили, и към онези, които се намират в общение с тях.

Г. Така нареченото официално православие

1. Смесът на понятието „**официално православие**” е тясно свързан с понятията „**официална църква**” и „**официални поместни църкви**”.

2. „Официалното православие” е онази **особена идеология на така наречените официални поместни църкви**, представляваща едно все *по-топлохладно* (вж. Откр. 3:16) православие, което чрез прилагането на **еклесиологичните и каноническите реформи**, предвиждани от гореспоменатата патриаршеска Енциклика от 1920 г., бе доведено до **постепенното си отчуждаване от автентичното Православие**.

3. През 1924 г. бе направена първата и голяма крачка за прилагането на това **предварително подготвено и умишлено отчуждаване от автентичността на Православието** чрез въвеждане на папския календар в някои поместни църкви. Техният брой с времето се увеличи, като в някои случаи се стигна дори до приемане на папската пасхалия – в явно нарушаване на постановлението на Първия Вселенски събор.

4. „**Официална църква**” е названието, което вярващите от Руската Катакомбна Църква са дали на *държавната църква*, т. е. на [църквата,] признавана и напълно зависима от безбожния светски режим, развила се в известната *сергианска и икуменическа*

Московска патриаршия.

5. Днес термините „официална църква” и „официални поместни църкви” се отнасят към известните исторически формирали се поместни църкви, **свещеноначалието на които приема официално икуменическото движение и участва съборно в [него]**, поощрява, позволява или толерира последното като богословска концепция и като религиозна практика, крие се под покривалото на мнима *каноничност*, както я разбира *сергианството*, възприема – пряко или косвено – и много други видове отстъпление от Православие-то (вж. такива разяждащи явления, като изопачаване на Тайнствата, и по-специално начина на извършване на Кръщението; литургическите реформи под предлог за „литургично възраждане”; новоизкованото „пост-светоотеческо богословие”, което на официално равнище внедрява дълбоко синкретичния икуменизъм особено в богословските факултети на университетите; загубата на църковни критерии за *прославяне на светци*, различните форми на осветскостяване и променяне на автентичния църковен етос, възприемането на тълкуване на църковната икономия, което е противоположно на светоотеческото и др.).

6. Всички тези така наричани официални църкви вече са се присъединили решително, неизменно и неразкаяно към процеса на синкретичното отстъпление от *сергиански и икуменически характер*, един антицърковен и антиканоничен процес, **съборно** поощрен или допуснат от техните свещеноначалия. **Истинно Православната Църква**, която е последователна в своите еклесиологични принципи по отношение на „лъжеепiscopите” и „лъжеучителите”, не може да има каквото и да е молитвено, светотайнско или административно общение с тези църкви.

Д. Истинно Православната Църква

1. Истинно Православната Църква включва в своето лоно и обединява в Отца, чрез Сина, в Светия Дух онази голяма част от благочестивия клир и народ от поместните православни църкви, **които са реагирали решително срещу провъзгласяването на пагубната за Църквата икуменическа ерес** и нейните преки практически приложения, както и срещу противоцърковното *сергианство*; **тя е прекъснала всяко общение с обновленците икуменисти**, както и със сергианите.

2. Верните пазители на завета на светейшия патриарх Тихон в Русия († 1925) не признават държавната църква, или *сергианството* (1927 г. и насетне). Една част от тях предпочита да бъде изложена на гонения и да намери убежище в **катакомбите**, като по този начин излъчва мъченици и изповедници за вярата, а друга част от тях напуска Русия и създава църковно управление **зад граница**, излъчвайки също толкова блестящи образци на изповедници и светци, при това с всемирна известност и висота.

3. В Гърция, Румъния, Кипър, България и по други места сплотени групи хора отхвърлят **календарната реформа от 1924 г.** и икуменическата ерес; те също предпочитат гоненията и излъчват **мъченици и изповедници за вярата**, като по този начин остават верни на свещените предания на светите отци на Църквата, а нашият Господ окуражава и увенчава ревността по Бога на тези свои истински чеда чрез внушителни и чудни божествени знамения, като явяването на драгоценния и животворящ Кръст над Атина (14 септември [ст. ст.] 1925 г.).

4. След въвеждането на реформата от 1924 г. в Гърция тези, които остават верни на **отеческите предания**, започват да употребяват названието „истинно православни християни”, като същото правят и православните християни от руските катакомби, така наричаните *тихоновци*.

5. На различни места обаче и през различни периоди от време са били използвани и други **различни наименования** за ония, които са **отхвърлили** нововъведението от 1924 г. и икуменическата ерес, но **пребъдват** неизменно в границите на **автентичното църковно съзнание и на евангелския етос**, както и на **законния и каноничен ред**, и

притежават истинска и непрекъсната апостолска приемственост; те **в целостта си несъмнено съставят Истинно Православната Църква**, която **представлява**, в резултат на все по-голямото отдалечаване на икуменистите от пътя на истината, **автентичният продължител** на едната, света, католична и апостолска Църква в нашето съвремие.

6. Догматически необходимата **структура на епископата** за съставянето и продължаването на поместните **истинно православни църкви** се осигурява, по Божия милост, или чрез присъединяване към тях на архиереи изсред обновленците (новостилците), разбира се, след изповядване на Православието, или чрез ръкополагане на епископи от **истинно православно** църковно свещенослужение зад граница, притежаващо несъмнена апостолска приемственост. **Апостолското приемство и каноничността на Истинно Православната Църква са доказани и удостоверени несъмнено и неоспоримо и са потвърдени чрез божествени знамения.**

Е. Връщане в истинното Православие

1. При приемане на покаяли се еретици и разколници Вселенските и поместните събори на Църквата през различните периоди от време прилагат освен **принципа на акривия** и така наречения **принцип на икономия**, т. е. на тази каноническа и пастирска практика, според която е възможно **временно отклоняване** от буквата на свещените канони, без да се нарушава техният дух.

2. При все това обаче **икономията** естествено не може **никога и в никакъв случай** да допусне опрощаването на какъвто и да е грях или на какъвто и да е компромис спрямо **„правилното и спасително изповядване на вярата”**, тъй като **икономията**, в дух на човеколюбиво снизхождение, цели ясно и единствено да бъде улеснено спасението на душите, *за които е умрял Христос*.

3. Прилагането на **икономия при приемането** на еретици и разколници в църковно общение **изобщо не означава**, че Църквата **признава валидността и действителността на техните тайнства**, извършвани **извън нейните канонически и харизматични граници**.

4. Светата Православна Църква **никога не е признавала** в абсолютен смисъл и от разстояние **било по акривия, било по икономия извършваните извън нея тайнства**, тъй като тези, които извършват или участват в тези тайнства, остават в лоното на своята еретическа или разколническа общност.

5. Чрез прилагането на икономия **изключително и само при приемане** в покаяние на отделни лица или общности, които се намират извън нея, Православната Църква **приема само формата** на тайнството, извършено от разколници или еретици, разбира се, ако тя е запазена, непроменена, особено що се отнася до Кръщението, като **оживотворява тази форма** чрез благодатта на Светия Дух, която съществува в нея [Православната Църква] посредством носителите на пълнотата ѝ в Христовата истина, а именно – **православните епископи**.

6. Що се отнася по-специално до Тайнствата, извършвани в така наречените официални православни църкви, **Истинно Православната Църква не дава уверение за тяхната валидност, нито за тяхната сотириологична действителност**, особено що се отнася до тези [техни членове], които се намират в **„съзнателно”** общение със синкретичния икуменизъм, както и със *сергианството*, макар тя и да не повтаря непременно външната им форма за онези, които влизат в общение с нея в покаяние, с оглед на перспективата да бъде свикан Разширен събор на истинното Православие за запечатване на това, което вече се е състояло на поместно равнище.

7. Във всеки случай сигурно е, че когато бива засягана чистотата на църковното учение и като следствие от това неразривната връзка между вероизповед, **католичност и общение** отслабва или пък се разкъсва напълно, тогава **мистериологичните и сотириоло-**

логични последици, предвидени ясно от апостолското, светоотеческо и съборно Предаване, са **изключително сериозни и тежки**.

8. Като имаме предвид, че св. Василий Велики, макар и да се придържа към акривията, но приема и употребата на икономия спрямо някои еретици и разколници (първо правило), важно е да споменем, че светата Православна Църква **е установила съборно употребата и на икономия** спрямо „присъединяващите се към Православието и към дяла на спасяващите се”. Това става ясно в известното 95. правило на светия и Вселенски петостети събор (Трулския събор), по силата на което различните разколници и еретици биват приемани по различни начини – или **само чрез покаяние, либелус² и изповядване [на вярата]**, както осъдените преди векове несториани и монофизити, или **чрез Миропомазване, или чрез Кръщение**.

9. Със съзнание за всичко казано по-горе, както и по отношение на специалните случаи във всяка поместна църква, **Истинно Православната Църква се отнася с особено внимание** към всички клирици и миряни от така наречените официални православни църкви, които желаят да влязат в общение с нея, като полага усилия – при упражняване на своята пастирска грижа за тях – за най-същественото – т. е. за това те да пристъпят към своя избор **свободно, съзнателно и отговорно**.

10. По общо правило тези от **монасите и миряните**, които без съмнение са кръстени според православния обред, се приемат в общение **чрез миропомазване по специален чин**, свързан неразривно със светото тайнство Изповед, а **клириците** представят писмена молба и, след като тя бъде одобрена, биват приети в общение по същия начин, както и **чрез специален чин на ръковъзлагане (хиротесия)**, съставен специално за такива случаи.

11. Понятно е, че според особеностите по места и според случаите **местният епископ или компетентният Синод трябва да взимат решение** за прилагането на по-снизходителен или по-строг чин **въз основа на съборно установените критерии**, по думите на св. Киприан Картагенски:

• „*В това дело ние не принуждаваме никого и не даваме закон, защото всеки един предстоятел има свобода на волята в управлението на Църквата, като ще даде на Господа отчет за своята дейност*”.

12. Един **Разширен общ събор** с всеправославен авторитет би могъл да установи **общите критерии и предпоставките**, по силата на които да се упражнява практиката за приемане на завръщащите се в **Истинно Православната Църква** от различни новопоявили се разколнически и еретически общности.

Ж. Към свикването на Разширен събор на Истинно Православната Църква

1. През изминалия двадесети век истинно православни архиереи са пристъпвали **на поместно равнище**, когато това е било възможно, към **съборни осъждания** както на икуменизма, така и на сергианството, а също и на масонството.

2. Като пример тук могат да се споменат **осъжданията на икуменизма** от Синода на Руската Православна Задгранична Църква през 1983 г., както и от Църквата на истинските православни християни в Гърция през 1998 г.; също така **осъждането на сергианството** от Руската Катакомбна Църква, както и от Руската Православна Задгранична Църква по

² Либелус (лат.) — покаяна молба, която в древност са подавали връщащите се в лоното на Католичната Православна Църква еретици или разколници; в нея те заявявали, че се отричат от заблудите си и изповядвали православната вяра (бел. прев.).

различно време; и накрая, **осъждането на масонството** от Църквата на истинските православни християни в Гърция през 1988 г.

3. Тези съборни осъждания, особено на икуменическата ерес, представляват **значителни етапи в правилната посока** към свикване на общ Събор на **истинските православни**, който с по-голям авторитет ще се произнесе относно **календарното нововъведение** и **противоевангелския и синкретичен икуменизъм**.

4. Днес е необходимо обединяването на всички поместни църкви на истинното Православие в едно общо тяло **въз основа на общо и правилно изповядване на вярата**, за да бъдат създадени предпоставките тези църкви да съставят и свикат **Разширен общ събор** с всеправославен обхват и авторитет за ефикасно **справяне с ереста на икуменизма**, както и с разноликия **синкретизъм**, а също така и за **разрешаване** на различни проблеми и въпроси от **практическо и пастирско естество**, които произлизат от тези ереси и засягат живота на Църквата като цяло, а и на вярващите в частност, тъй че да бъде осигурена връзката на мир и любов в Христа.

5. Тази необходимост става понятна от факта, че истинската Църква, като истинско Тяло Христово, по своята природа е **католична**, тоест притежава пълнотата на истината, на благодатта и на спасението, произнася се съборно **чрез своите епископи** срещу лъжечученията и произтичащата от тях **съблазън за целия свят**. Следователно **тя трябва да се стреми**, от една страна, да **формулира** истините на вярата с цел да се прокара граница между истината и лъжата, а от друга страна – да **порицае и осъди** заблудата и вредата от ереста и еретиците заради запазване на паството, като **потвърждава и обявява вече съществуващото отпадане на еретиците**.

6. Така на един **Разширен общ събор на Истинно Православната Църква** трябва да се оповести на цялата вселена, от една страна, съществуващата в Истинната Църква **единствена надежда**, като единствен изход от всички безизходици „за всички, които ще наследят спасение”, а, от друга страна – **пълното и пределно противопоставяне между Православието и синкретизма с икуменически и сергиански уклон, като взаимноизключващи се**, за слава на Отца и Сина, и Светия Дух, чрез застъпничеството на Божията Майка, на апостолите и на светите отци.

7. Като следваме светите отци и светите събори и като пазим неререформирана **преданата** ни веднъж [завинаги] **вяра**, дано скоро се удостоим да провъзгласим заедно с отците на Всеправославния събор от 1848 г.:

„Нека се държим за вероизповеданието, което сме получили непокътнато..., гнусейки се от всяко нововъведение като дяволско дело; приемащият нововъведение порицава проповядваната православна вяра като непълна. Но тази вяра в своята пълнота вече е запечатана, без да търпи нито отнемане, нито прибавяне, нито някаква промяна, а който дръзне било да извърши, било да посъветва или да помисли такова нещо, вече се е отрекъл от Христовата вяра”.

**На Дарителя на началото и на края,
на Отца и Сина и Светия Дух,
единствения Бог на всички,
да бъде слава, власт и чест
сега и всякога,
и в безкрайните вечни векове.
Амин!**